

Κείμενο 1

[Εικονικός πολιτισμός]

Το κείμενο είναι διασκευασμένο απόσπασμα από το βιβλίο του Γιώργου Τσουρβάκα «Μειονότητες, φύλα και κοινωνικές τάξεις στην τηλεοπτική επικοινωνία. Ανάλυση του περιεχομένου της επικοινωνίας και των επιδράσεών του. Προβλήματα και Επισημάνσεις II». (Αθήνα: Ι. Σιδέρης, 1998).

Η τηλεοπτική επικοινωνία οδηγεί κυρίαρχα στη φυγή από την πραγματικότητα. Με άλλα λόγια, η τηλεόραση κατασκευάζει ένα μοντέλο της πραγματικότητας ολότελα «εξωπραγματικό», στο οποίο «βασιλεύει» η ισότητα, η αλληλεγγύη, η αποδοχή, προσφέροντας στον μέσο θεατή την ευκαιρία να ζήσει άγνωστες καταστάσεις και εμπειρίες, την αυταπάτη μιας άλλης ζωής. «Καταναλώνοντας» τα προϊόντα της, ο σύγχρονος άνθρωπος μπορεί να κινηθεί σε κόσμους διαφορετικούς από τον δικό του, να αποκτήσει κοινωνική ταυτότητα και να υποδυθεί κοινωνικούς ρόλους, που στην καθημερινή του ζωή είναι εντελώς απρόσιτοι. Σ' αυτόν τον ονειρικό κόσμο που χτίζει, δίνεται ένα μικρό στοιχείο ρεαλισμού μέσω του οποίου η φαντασίωση μεταμφιέζεται σε πραγματικότητα.

Ακόμη, ο τρόπος προβολής συμβάλλει, ώστε τα πρόσωπα και τα γεγονότα που βλέπουμε στην οθόνη να μοιάζουν πραγματικά και φυσικά. Το αποτέλεσμα είναι ο θεατής να αισθάνεται ότι και οι ανθρώπινες σχέσεις, έτσι όπως παρουσιάζονται στην οθόνη, πρέπει να είναι και αυτές αληθινές. Αυτό αποτελεί ένα χαρακτηριστικό της αληθοφάνειας, που καθιστά τη φυγή στον κόσμο της τηλεόρασης δυνατή. Στους μοντέρνους καιρούς η πραγματικότητα έχει εξαφανισθεί από την προβολή των ειδώλων που μεταφέρονται και κυριαρχούν στην τηλεόραση.

Άλλωστε, σε μεγάλο βαθμό η τηλεόραση μιλά τη γλώσσα των συγκινήσεων και των συναισθηματικών καταστάσεων, από τις οποίες δημιουργούνται εσωτερικές συγκρούσεις, ταυτίσεις και επιθυμίες παράλληλα με τα ιδεολογικά μηνύματα. Για να κατακτήσει, λοιπόν, ένα ευρύ κοινό, η τηλεόραση πρέπει να στοχεύει στις συναισθηματικές ανάγκες και στις προσωπικές επιθυμίες του, επειδή η τηλεοπτική επικοινωνία δίνει διέξοδο στις καταπιεσμένες επιθυμίες, στις φιλοδοξίες και στα όνειρα του σύγχρονου ανθρώπου, καθηλώνοντάς τον έτσι στο επίπεδο της φαντασίωσης και της αυταπάτης. Αναμφίβολα, ο ονειρεμένος κόσμος, τον οποίο προβάλλει η τηλεόραση, παρέχει στο κοινό τη δυνατότητα αυτής της φυγής. Μόνο που η φυγή είναι ψεύτικη, δεν λειτουργεί ως φυγή, αλλά ως κοινωνική επανένταξη ή ενσωμάτωση, καθώς πείθει το κοινό, ώστε να δέχεται το αντίθετο

του πραγματικού ως φυσικό. Συμπερασματικά, το κοινό των μηνυμάτων της τηλεόρασης ζει σ' έναν κόσμο, στον οποίο η φαντασία υποκαθιστά την πραγματικότητα, ενώ η εικόνα έχει περισσότερη σημασία από το πρωτότυπο.

Κείμενο 2

Αφιέρωμα στη Σαντορίνη (απόσπασμα)

Το απόσπασμα προέρχεται από το ομότιτλο οδοιπορικό του Ηλία Βενέζη (1904-1974), που δημοσιεύτηκε την 1η Αυγούστου 1956 στο Περιοδικό «Νέα Εστία», τεύχ. 698.

[...] Σαν αέρας βίαιος να μας έσεισε. Κάμαμε ακόμα λίγα βήματα. Και τότε πρόβαλε μπρος στα μάτια μας, όραμα θαμπωτικό, αλησμόνητο για πάντα, πάντα, άσπρο, πάλλευκο: η «Θεοσκέπαστη». Πάνω απ' τα κρεμαστά νερά, στον άγριο βράχο, πάνω απ' το ηφαίστειο.

Οι ύμνοι τώρα έρχονταν πιο καθαροί. Προχωρήσαμε, μπήκαμε στη Θεοσκέπαστη. Κατακάθαρο, γυμνό, κατάγυμνο ήταν το ξωκκλήσι, καθώς όλα τα ξωκκλήσια των Ελλήνων. Μοναχά ένα ξυλόγλυπτο, παλιό, παμπάλαιο τέμπλο με δυο όφεις. Και μπρος στο Ιερό, κάτω απ' το φαγωμένο τέμπλο, γονατισμένες πάνω στις πλάκες, με σκυφτό κεφάλι, απορροφημένες στη δέησή τους, μόνες με τον εαυτό τους και με το Θεό, ξυπόλυτες, οι μαυροφορεμένες γυναίκες, που είχαμε δει από μακριά, έψελναν. [...]

Σαν τέλειωσε η παράκληση και οι γυναίκες σηκωθήκαν απ' τις πλάκες, ωχρές, γαλήνη ήταν στο πρόσωπό τους πολλή. Μας τριγυρίσανε, είπαν τα δικά τους, είπαμε τα δικά μας. Η μια είχε παιδί σκοτωμένο στον πόλεμο, η άλλη έχει γιο στο στρατό, η άλλη έχει γιο που ταξιδεύει στη θάλασσα. Κάθε χρονιά έχουνε τάμα να πάρουν βόλτα το νησί, με τα πόδια, ν' ανάψουν τα καντήλια στα ξωκκλήσια. Έτσι και φέτος ξεκινήσανε. Με τα χαράματα πέσαν στο δρόμο απ' τον Πύργο, ξυπόλυτες, κ' η σκόνη σκέπαζε τα σκληρά, τυραγνισμένα πόδια τους. Τώρα, ύστερα απ' τη χάρη της, μετά τη Θεοσκέπαστη, θ' ανηφορίζαν για τ' άλλα τα ξωκκλήσια, κατά τα δυτικά.

Βγάλανε απ' το μπογαλάκι τους το γιόμα τους, ψωμί σταρένιο, τις μικροσκοπικές ντομάτες της Σαντορίνης, ψαράκια της τράτας τηγανητά. «Ήντλησαν» νερό απ' τη μικρή στέρνα, νερό βρόχινο, μας φιλέψαν νερό και ψωμί. Δε θέλαμε να τους το στερήσουμε που το είχαν λιγοστό - το ψωμί και το νερό. Μα επιμείνανε να το πάρουμε κοιτάζοντάς μας παρακαλεστικά μες στα μάτια, σα να το γυρεύαν για χάρη.

«Τώρα μας ένωσε η Θεοσκέπαστη», είπαν.

Αποχαιρετιστήκαμε. Εμείς μείναμε να ζήσουμε λίγο ακόμα στη Θεοσκέπαστη, μια ακόμα ελληνική ώρα. Καθώς έβλεπα ν' ανηφορίζουνε το, σκαλισμένο στο βράχο, μονοπάτι του Σκάρου οι μαυροφορεμένες, ξυπόλυτες γυναίκες της Σαντορίνης, πηγαίνοντας ν'

ανάψουν τα καντήλια στ' άλλα εξωκλήσια, ικέτιδες για τα παιδιά τους, πεινασμένες, διψασμένες στην άνυδρη γη τους, -θυμήθηκα απότομα τη μακρινή μεγάλη πόλη, την πρωτεύουσα των Ελλήνων. Ω, τι ξένη πόλη, ξεκομμένη απ' τον κορμό της Ελλάδας, απληροφόρητη για τα βάσανά της, για την πικρία και την καρτερία της, αδιάφορη και αλαζών¹, αυτή η πόλη των Αθηνών!

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1 (μονάδες 35)

1^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Τι ακριβώς υποστηρίζει ο Γιώργος Τσουρβάκας στο Κείμενο 1;

α. Η τηλεόραση προσφέρει στον θεατή ένα εφικτό πρότυπο ζωής.

β. Η τηλεόραση επιβάλλεται στον θεατή εκμεταλλευόμενη τις συναισθηματικές του ανάγκες.

γ. Στον κόσμο της τηλεόρασης αποδίδεται μεγαλύτερη αξία στην πραγματικότητα από ό,τι στην εικόνα της.

Να επιλέξεις τη σωστή απάντηση (μονάδες 3) και να την εξηγήσεις σε μια παράγραφο 40-50 λέξεων (μονάδες 7).

Μονάδες 10

2^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Η δεύτερη με την τρίτη παράγραφο του Κειμένου 1 συνδέονται νοηματικά με αντίθεση ή προσθήκη/επεξήγηση; Να περιγράψεις με συντομία τον τρόπο που νομίζεις ότι είναι ο σωστός.

Μονάδες 10

3^ο υποερώτημα (μονάδες 15)

Το ύφος λόγου του Κειμένου 1 είναι σοβαρό ή οικείο, φιλικό (μονάδες 7); Να εντοπίσεις δύο εκφραστικές επιλογές που τεκμηριώνουν τον χαρακτηρισμό που θα επιλέξεις (μονάδες 8).

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Να ερμηνεύσεις σε 100-150 λέξεις τις σκέψεις και τα συναισθήματα του αφηγητή τεκμηριώνοντας την απάντησή σου σε σχετικές αναφορές στο Κείμενο 2.

Μονάδες 15

1 αλαζονική